

Sygn. akt II K 1143/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w Wydziale II Karnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Sosnowska

Protokolant: Małgorzata Kwasigroch

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. – O. w G. – bez udziału

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 marca 2016 r.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

w sprawie

P. P., syna K. i G. z domu K., urodzonego w dniu (...) w G.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. ***Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 27.09.2012 r. sygn. akt II K 1163/12*** za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych, wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat; karę grzywny wykonano;
2. ***Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 25.02.2013 r. sygn. akt II K 1567/12*** za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych i przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; karę grzywny wykonano; zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem wprowadzono do wykonania w okresie od 03.03.2017 r. do 31.07.2017 r.;
3. ***Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 28.01.2014 r. sygn. akt II K 1617/13*** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; karę grzywny wykonano; zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem wprowadzono do wykonania w okresie od 31.07.2017 r. do 26.05.2018 r.;
4. ***Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 24.02.2015 r. sygn. akt II K 1559/14*** za przestępstwo z art. 244 kk na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata; karę grzywny wykonano;
5. ***Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 02.06.2015 r. sygn. akt II K 86/15*** za przestępstwo z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 6 miesięcy

pozbawienia wolności; powyższą karę pozbawienia wolności skazany odbył w okresie od 06.09.2015 r. do 03.03.2016 r.;

6. Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 01.09.2015 r. sygn. akt II K 497/15 za przestępstwo z art. 244 kk na karę roku pozbawienia wolności; skazany aktualnie odbywa powyższą karę w okresie od 03.03.2016 r. do 03.03.2017 r.;

I. na mocy art. 568a § 1 kpk, art. 569 § 1 kpk, art. 570 kpk, art. 85 § 1 i 2 kk, art. 85a kk, art. 86 § 1 kk łączy orzeczone wobec skazanego P. P. wyrokami: Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 25.02.2013 r. sygn. akt II K 1567/12, Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 28.01.2014 r. sygn. akt II K 1617/13 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 01.09.2015 r. sygn. akt II K 497/15 kary pozbawienia wolności i wymierza w ich miejsce karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. w pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu pozostawia do odrębnego wykonania;

III. na mocy art. 577 kpk na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu P. P. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku sygn. akt II K 1617/13 w dniu 19.10.2013 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w części dotyczącej wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 27.09.2012 r. sygn. akt II K 1163/12, Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 24.02.2015 r. sygn. akt II K 1559/14 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 02.06.2015 r. sygn. akt II K 86/15;

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) oraz § 14 ust. 5, § 19 i § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata W. W. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych 60/100) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;

VI. na mocy art. 626 § 1 kk, art. 624 § 1 kk zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

Sygn. akt II K 1143/15

UZASADNIENIE

P. P. został skazany prawomocnymi wyrokami:

7. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 27 września 2012 r. sygn. akt II K 1163/12 za przestępstwo z art. 178a § 1 kk na karę roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 15 złotych, wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 5 lat; karę grzywny wykonano;

8. Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 25 lutego 2013 r. sygn. akt II K 1567/12 za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych i przestępstwo z art. 58 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; karę grzywny wykonano; zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem wprowadzono do wykonania w okresie od 03 marca 2017r. do 31 lipca 2017 r.;

9. **Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 28 stycznia 2014 r. sygn. akt II K 1617/13** za przestępstwo z art. 278 § 1 kk na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 60 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata; karę grzywny wykonano; zarządził wykonanie kary pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności orzeczoną niniejszym wyrokiem wprowadzono do wykonania w okresie od 31 lipca 2017 r. do 26 maja 2018 r.;

10. **Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 24 lutego 2015 r. sygn. akt II K 1559/14** za przestępstwo z art. 244 kk na karę roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby wynoszący 4 lata; karę grzywny wykonano;

11. **Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 02 czerwca 2015 r. sygn. akt II K 86/15** za przestępstwo z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk w zb. z art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; powyższą karę pozbawienia wolności skazany odbył w okresie od 06 września 2015 r. do 03 marca 2016 r.;

12. **Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku z dnia 01 września 2015 r. sygn. akt II K 497/15** za przestępstwo z art. 244 kk na karę roku pozbawienia wolności; skazany aktualnie odbywa powyższą karę w okresie od 03 marca 2016 r. do 03 marca 2017 r.;

(Dowód: dane o karalności k. 11-14; odpisy wyroków w sprawach o sygn. : II K 86/15, II K 1595/14, II K 1617/13, II K 1567/12, II K 1163/12, II K 587/ Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku k. 19-20, 21, 22, 23-24, 25, 26-27; informacje o pobytach i orzeczeniach k. 16-17)

P. P. obecnie osadzony jest w Areszcie Śledczym w G., w którym przebywa od dnia 07 września 2015 r. W trakcie swojego pobytu skazany nie był karany, czterokrotnie został nagrodzony. Nie było konieczności stosowania wobec skazanego środków przymusu bezpośredniego, w kontaktach z przełożonymi przestrzega obowiązujących przepisów, jest uprzejmy, nie przejawia wrogości i agresji. Prognoza penitencjarna na dalszy pobyt w warunkach izolacji kształtuje się pozytywnie.

(Dowód: opinia o skazanym k. 15v.)

Sąd zważył co następuje:

Dyrektor Aresztu Śledczego w G., pismem z dnia 15 grudnia 2015 r. w trybie art. 12b Kodeksu karnego wykonawczego zwrócił się o rozstrzygnięcie czy występują przesłanki do wydania wyroku łącznego wobec osadzonego w nim P. P..

W kwestiach dotyczących możliwości połączenia kar orzeczonych wobec skazanego przede wszystkim wskazać należy, iż wobec wejścia z dniem 01 lipca 2015 r. w życie przepisów ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz. U. z 2015 r. poz. 396) i zmiany z tym dniem stanu prawnego dotyczącego instytucji wyroku łącznego Sąd zobligowany był do zbadania czy w niniejszej sprawie zastosować przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 01 lipca 2015 r. czy te aktualnie obowiązujące. Konieczność taka wynika bowiem z treści art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 396), zgodnie z którym przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

P. P. został skazany sześcioma wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawach II K 587/12, II K 1163/12, II K 1567/12, II K 1617/13, II K 1559/14, i II K 86/15 wydanymi odpowiednio w dniach 01 sierpnia 2012 r., 27 września 2012 r., 25 lutego 2013 r., 28 stycznia 2014 r., 24 lutego 2015 r. i 02 czerwca 2015 r. oraz wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 01 września 2015 r. w sprawie II K 497/15. W efekcie uznać należało, iż

nie wszystkie wymierzone prawomocnie wobec skazanego kary zostały orzeczone przed dniem 01 lipca 2015 r. bowiem do prawomocnego skazania P. P. wspomnianym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku doszło już po tej dacie, tj. w dniu 01 września 2015 r. W efekcie możliwe było zastosowanie zarówno przepisów dotychczas jak i aktualnie obowiązujących, zatem rozważyć należało, które z nich są dla skazanego bardziej korzystne.

W sytuacji zastosowania przepisów dotychczasowych podstawa do wydania wyroku łącznego zaistniałaby w przypadku wyroków Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawie II K 86/15 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku II K 497/15. Skazany popełnił bowiem w ich przypadku dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy, choćby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z przestępstw nimi objętych. Jednak skazany jedną z tych kar, tj. karę orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 02 czerwca 2015 r. w sprawie II K 86/15 odbył przy tym w całości. Z kolei na mocy art. 85 § 1 i 2 kk w brzmieniu aktualnie obowiązującym jedynym warunkiem do orzeczenia kary łącznej jest to, by kary te podlegały wykonaniu i były karami tego samego rodzaju bądź podlegającymi łączeniu. W efekcie uznać należało, iż możliwość orzeczenia kary łącznej zaistniała w wypadku wyroków Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawach II K 1567/12 i II K 1617/13 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie II K 497/15. W świetle powyższego Sąd uznał, iż względniejszą sytuację dla skazanego stworzy zastosowanie przepisów nowych. Objęte wyrokiem łącznym zostaną bowiem kary podlegające wykonaniu, w tym orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie II K 497/15, która także mogłaby zostać objęta wyrokiem łącznym w wypadku zastosowania przepisów dotychczasowych, jednak połączeniu podlegałaby wówczas z karą już wykonaną. Tym samym w sposób nie budzący wątpliwości względniejsze dla skazanego są przepisy aktualnie obowiązujące.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż potrzeba wydania wyroku łącznego zaszła w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy (wyrok w sprawie II K 497/15 został wydany w dniu 01 września 2015 r.) a tym samym na mocy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, Sąd zastosował przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym przez tę ustawę.

Następnie w niniejszej sprawie zbadać należało, czy na podstawie stosowanych, aktualnie obowiązujących przepisów zachodziły podstawy do wydania wyroku łącznego.

W myśl art. 569 § 1 kpk i art. 85 § 1 i 2 kk przesłanki wydania wyroku łącznego są spełnione wtedy, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej i gdy oskarżony został już prawomocnie skazany lub wobec którego orzeczono karę łączną wyrokami różnych sądów. Natomiast warunki do orzeczenia kary łącznej uznaje się za spełnione wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw a nadto podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu w całości lub w części kary lub kary łączne.

Następnym wymogiem jest możliwość połączenia orzeczonych kar, tj. są to kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu.

Mając powyższe na względzie, Sąd zważył, że warunki do wydania wyroku łącznego zaszły w odniesieniu do prawomocnych skazań P. P. wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawach II K 1567/12 i II K 1617/13 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie II K 497/15 a łączeniu podlegały kary pozbawienia wolności orzeczone tymi wyrokami.

Powyższe wynika z informacji o pobytach i orzeczeniach, dotyczących P. P.. Aktualnie odbywa on bowiem od dnia 03 marca 2016 r. do dnia 03 marca 2017 r. karę roku pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 01 września 2015 r. sygn. akt II K 497/15, następnie od dnia 03 marca 2017 r. do dnia 31 lipca 2017 r.; do wykonania wprowadzono karę 5 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 25 lutego 2013 r. sygn. akt II K 1567/12 oraz od dnia 31 lipca 2017 r. do dnia 26 maja 2018 r. do wykonania wprowadzono także karę 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Południe w Gdańsku z dnia 28 stycznia 2014 r. sygn. akt II K 1617/13. W efekcie uznać należało, iż wyżej wskazane, orzeczone wobec P. P. kary pozbawienia wolności są karami wymierzonymi na mocy prawomocnych wyroków i podlegają wykonaniu.

W odniesieniu do orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w sprawach II K 1564/12 i II K 1617/13 kar grzywny stwierdzić należy, iż jak wynika z danych Krajowego Rejestru Karnego zostały one wykonane odpowiednio w dniach 19 sierpnia 2013 r. oraz 09 kwietnia 2014 r., wobec czego nie została w ich przypadku spełniona przesłanka tego by wskazane, wymierzone kary podlegały wykonaniu w całości lub w części. W efekcie, w tym zakresie Sąd pozostawił je do odrębnego wykonania, o czym orzeczono w pkt. II wyroku.

Przechodząc do kwestii wysokości orzeczonej wyrokiem kary łącznej przede wszystkim wskazać należy, iż dokonując oceny wymiaru kary łącznej, która powinna zostać wymierzona, Sąd wydający wyrok łączny nie odnosi się do kwestii mających znaczenie przy wymiarze poszczególnych kar jednostkowych, te zostały już bowiem uwzględnione przy orzekaniu właśnie tych kar jednostkowych. Sąd orzekający karę łączną bierze natomiast pod uwagę, zgodnie z treścią art. 85a kk, przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie Sąd uwzględnił ustawowe dyrektywy jej wymiaru określone w art.

86 § 1 kk i art. 87 § 1 kk oraz postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1983 r., OSNKW 1984/5-6/65), a także względy humanitarne leżące u podstaw instytucji kary łącznej (L. Tyszkiewicz, komentarz do Kodeksu Karnego, tom II, Gdańsk 2001, s. 268) oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem.

Zgodnie z art. 86 § 1 kk, karę łączną sąd wymierza w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa (zasada absorpcji kar) do ich sumy (zasada kumulacji), nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności.

Zaznaczyć przy tym należy, że zgodnie z aktualnym orzecznictwem, ideą wydania wyroku łącznego jest uporządkowanie sytuacji prawnej skazanego, a nie działanie jedynie na korzyść skazanego w każdym aspekcie orzekania o wyroku łącznym. Teza o nie pogarszaniu sytuacji skazanego w wyroku łącznym nie znajduje oparcia w żadnym z przepisów zamieszczonych w rozdziale IX k.k. ani też w przepisach rozdziału 60 k.p.k. Trudno także uznać za uzasadnione wywodzenie tej zasady z zakazu reformatonis in peius, który z oczywistych powodów nie obowiązuje w procesie wymiaru kary łącznej w ramach wyroku łącznego. W konsekwencji stwierdzić należy, że wprowadzenie tej pozaustawowej zasady do kręgu dyrektyw ograniczających swobodę sądu w procesie wymiaru kary łącznej, nie znajduje ustawowego oparcia, zaś jej konsekwencją jest naruszenie zasad wymiaru kary. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 15 marca 2011r. II AKa 14/11, KZS 2011/7-8/77). Przy orzekaniu kary łącznej nie może być dowolności w przypadku istnienia kilku możliwych wariantów orzeczenia kar łącznych prowadzącej do tego, że wybiera się wariant najbardziej korzystny dla skazanego. (tak wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 07.12.2011r., II AKa 228/11, KZS 2012/1/25).

Przekładając powyższe rozważania na karę łączną orzeczoną w niniejszej sprawie, łącząc orzeczone wobec skazanego P. P. wyrokami w sprawach Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 25 lutego 2013 r. sygn. akt II K 1567/12 i z dnia 28 stycznia 2014 r. sygn. akt II K 1617/13 i Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 01 września 2015 r. sygn. akt II K 497/15, podlegające łączeniu, jednostkowe kary pozbawienia wolności, Sąd mógł orzec karę łączną w wysokości od roku pozbawienia wolności (najwyższa z kar jednostkowych) do dwóch lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (suma kar jednostkowych orzeczonych wskazanymi wyżej trzema wyrokami).

Sąd zdecydował w omawianym zakresie o wymierzeniu kary łącznej dwóch lat pozbawienia wolności, stosując zasadę absorpcji czy też, innymi słowy, częściowej absorpcji. Za takim rozstrzygnięciem przemawiał szereg okoliczności. W kontekście celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara łączna ma osiągnąć w stosunku do skazanego, Sąd zdecydował o braku podstaw do zastosowania w stosunku do oskarżonego zasady pełnej absorpcji. Skazany mimo, iż były wobec niego orzekane kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, nie wykorzystywał szansy jaką daje ten środek probacyjny i każdorazowo powracał na drogę przestępstwa, co ostatecznie skutkowało zarządzaniem ich wykonywania. Jednocześnie jednak Sąd uwzględnił postulaty orzecznictwa nakazujące rozważyć także stopień

związku przedmiotowego i podmiotowego w odniesieniu do zbiegających się przestępstw oraz inne okoliczności, które dotyczą postawy skazanego już po zapadnięciu wyroków objętych postępowaniem i ta okoliczność zdecydowała o zastosowaniu zasady asperacji nie zaś pełnej kumulacji. Nie można bowiem zupełnie pominąć opinii Zakładu Karnego prognoza o tym, iż kryminologiczna względem skazanego jest pozytywna.

Wspomniane wyżej okoliczności przemawiały za zastosowaniem w omawianym zakresie przy łączeniu kar zasady asperacji i zdaniem Sądu orzeczona, wskazana wyżej kara łączna pozbawienia wolności w należyтым stopniu uwzględnia przedmiotowe okoliczności. W konsekwencji Sąd w zakresie omawianych kar połączył je w sposób wyżej wskazany, orzekając jak w punkcie I wyroku łącznego a pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu Sąd pozostawił do odrębnego wykonania

Na koniec podkreślić należy, iż także w obecnym stanie prawnym nie sposób pominąć przy wymiarze kary łącznej także prewencyjnego oddziaływania kary, w znaczeniu prewencji indywidualnej i ogólnej. Popelnienie więcej niż dwóch przestępstw jest zawsze istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 20 września 2001 r., sygn. akt II AKa 154/01, Prok. i Pr. 2002/4/26). P. P. popelnił szereg przestępstw, zatem należało brać pod uwagę stojące przed karą cele prewencyjne, o czym już jednak wspomniano, jak również kwestie związane z kształtowaniem świadomości prawej społeczeństwa (jako dyrektywa wymiaru kary łącznej wskazane także w treści art. 85a kk), nie do pogodzenia z którymi byłoby swoiste nadmierne premiowanie sprawcy, który popelnił znaczną ilość przestępstw, tylko dlatego, że złożony został wniosek o wydanie wyroku łącznego w czasie umożliwiającym zastosowanie instytucji kary łącznej. Sąd w pełni podziela stanowisko, iż jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczone jest stosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i zasady pełnej absorpcji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. W ocenie Sądu takie okoliczności nie ujawniły się w niniejszej sprawie i brak było podstaw do zastosowania w przypadku orzekania kary łącznej zasady pełnej absorpcji czy pełnej kumulacji.

Sąd nie zastosował w stosunku do oskarżonego kumulacji pełnej, co już zasygnalizowano, także z uwagi na treść opinii o skazanym z zakładu karnego, w którym odbywa on karę. Opinia o skazanym wskazuje na to, iż skazany wykazuje krytycyzm w stosunku do swojego zachowania i popelnionych przez siebie przestępstw, prezentuje postawę regulaminową, podjął bezpłatną pracę na rzecz swojej jednostki penitencjarnej.

Powyższe wskazuje, iż orzeczone wobec skazanego kary wprawdzie nie odnoszą zamierzonego skutku, jednak dokonane ustalenia rokują w sposób zdecydowanie pozytywny na przyszłość, wskazują bowiem na postępującą resocjalizację skazanego. Dlatego Sąd wydał wyrok łączny w oparciu o zasadę częściowej absorpcji, pozostając w przekonaniu, że skrócenie kar pozbawienia wolności o trzy miesiące należyście uwzględni także i fakt jego regulaminowego zachowania wobec przełożonych w zakładzie karnym.

W pkt. III wyroku na poczet orzeczonej w punkcie I wyroku kary łącznej pozbawienia wolności Sąd zaliczył skazanemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie

II K 1617/13 Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku w dniu 19 października 2013 r. do 16 października 2013 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

W pkt. IV wyroku Sąd, na mocy art. 572 kpk umorzył postępowanie w części dotyczącej wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 27 września 2012 r. sygn. akt II K 1163/12, Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 24 lutego 2015 r. sygn. akt II K 1559/14 oraz Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 02 czerwca 2015 r. sygn. akt II K 86/15, a to wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania wyroku łącznego w zakresie wskazanych wyroków.

Na podstawie stosownych przepisów Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata W. W. kwotę 147,60 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu. Ponadto Sąd na podstawie powołanych w wyroku przepisów zwolnił skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości uznając, że jego aktualna sytuacja materialna, w tym fakt, iż jeszcze przez pewien czas będzie on

przebywać w warunkach penitencjarnych, przemawia za uznaniem, że uiszczenie tych kosztów byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe.